

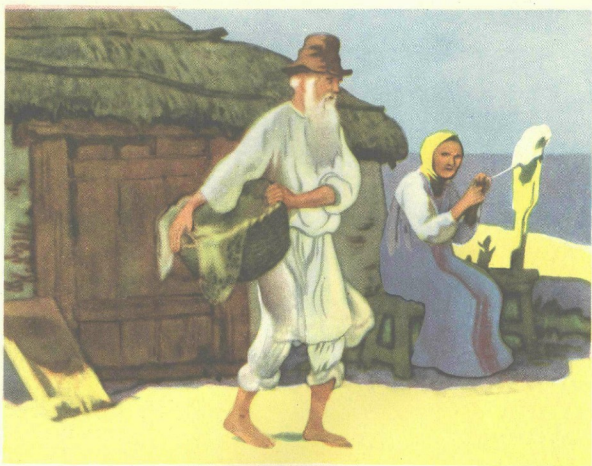

بېلىقچى بىلەن
ئالتۇن بېلىق
ھەققىدە چۈچەك

بىلىقچى بىلەن
ئالتۇن بېلىق
ھەققىدە چۈچەك

مىللەتلەر نەشرىياتى
بېيجىڭ - 1957

بىر زاماندا كوك دېگىزنىڭ ياقمىدا،
ئوزلىرىنىڭ پانا تاپقان كەپسىدە
ياشايدىكەن قېرى بوۋاي موماي بىلەن،
بۇ، تۇرمۇشقا ئوتتۇز ئۇچ ئىل بولاي دېگەن،
ئۇرچۇغدا ژىپ ئىگىرسە ئويىدە موماي،
بېلىق ئوۋى قىلىدىكەن كۈندە بوۋاي.
بىر كۈن بوۋاي ئوز تورىنى ساپتۇسۇغا،
ئەخلەت - چوۋا ئىلىنىپتۇ سالغان تورغا.
قايتا ساپتۇ ئۇ، تورىنى زور ئۇمىتتە،
سېسىق لاۋا ئىلىنىپتۇ ئاندىن بەتتەر.
سالغان ئىكەن ئۇ، تورىنى ئۇچىنچى رەت،
ئىلىنىپتۇ بىر تال بېلىق ئەمما ھەيۋەت،
ئانداق - مۇنداق بېلىق ئەمەس، ئالتۇن بېلىق.

يالۇرۇپتۇ شۇندا بىلىق تىلغا كىرىپ
«رەم قىلىپ قويۇۋەتسەڭ بوۋاي مېنى
مىرادىڭغا يەتكۈزەتتىم مەنمۇ سېنى،
نېمە خالىساڭ بېرەر ئىدىم ساڭا شۇنى».
ھودۇقۇپتۇ بۇ ئەھۋالنى كورۇپ بوۋاي،
كالۋالىشىپ تىللىرىمۇ سوز قىلالماي.
قىلىمۇ ئۇ، بېلىقچىلىق ئوتتۇر ئۇچ ئىل،
ئاڭلىمىغان پۇتۈلگەننى بېلىققا تىل.
بۇ بېلىقنى بوۋاي سۇغا قويۇپ بېرىپ،
بىر - ئىككى ئېغىز سوز قىلىپتۇ كوڭلى ئېرىپ:
«مېچىر نەرسەڭ كېرەك ئەمەس سېنىڭ ماڭا،
كوڭ دېڭىزدە ئەركىن ئۇزۇپ ئوينا يانا».
بېلىقچىغا رەخمەت ئېيتىپ ئالتۇن بېلىق.
خوشال بوپتۇ ماكانغا يېنىپ بېرىپ.

مەيران بولۇپ بوۋاي ئاستا ئويگە كەپتۇ،
بۇ ۋەقەنى مومىيغا بايان قىپتۇ:
«بىر ئاجايىپ بېلىق تۇتقان ئىدىم موماي،
باشقا ئەمەس، ئالتۇن بېلىق ئىكەن ئايۋاي.
توۋۋا! — دەيمەن، يالۋۇردى ئۇ، زىبان پۇتۇپ،
ئوز ئەركىگە مەندىن تازا ئۇست كۇتۇپ.
«قىلىپ نالە» ئازات قىلغىن مېنى — دېدى،
خالغانچە رازى قىلاي سېنى — دېدى.
رەھىم كېلىپ قويۇپ بەردىم كوك دېڭىزگە،
سورمىدىم ھېچنەرسىمۇ ئوزىمىزگە.
شۇندا موماي بوۋاينى بەك جىسلەپتۇ،
ئېقىلسىز سەن، ھاڭۋاقتى ھەم ساراڭ دەپتۇ.
شۇنىڭدىنمۇ ئەپلەپ نەرسە ئالالمايسەن،
ھېچ بولمىسا، بىرەر تەڭنە سورالمايسەن.
ئېسىڭدىغۇ تەڭلىمىزنىڭ چاك كەتكىنى،
تەڭنە بەرسۇن ۋەدىسىگە تۇرسا قېنى».

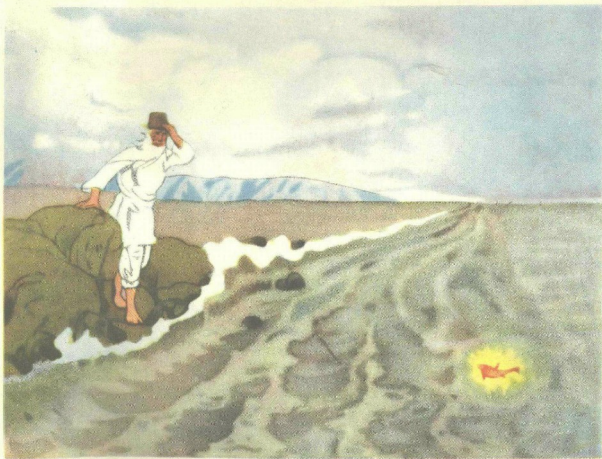
كەپتۇ بوۋاي كوك دېڭىز گە رولان ئويۇپ،
دولقۇنلار ئىدى دېڭىز قىرغاق ياندا،
قىچقىرىپتۇ بېلىقنى ئۇ ، دەرگۇماندا،
ئالتۇن بېلىق چىقىپ كەپتۇ دەل شۇ ئاندا:
«سورا بوۋاي تارتىنماستىن» — دەپتۇ بېلىق.
دەپتۇ بوۋاي خىجىل بولۇپ، تازىم قىلىپ:
— ئىھى شاھ بېلىق رەھىم قىلغىن، كەلدىم ساڭا،
موھاي قۇرغۇر ئازاپ سالىى بۇگۇن ماڭا.
بىرەر يېڭى تەڭنە ئوڭا كېرەك ئىكەن،
راستىن بىزنىڭ تەڭنىمىزمۇ يېرىق ئىكەن.
«قايقۇرمىغىن — دەپتۇ بېلىق — يانغىن بوۋا،
ئويۇڭلەر دە يېڭى تەڭنە بوپمۇ قالار».

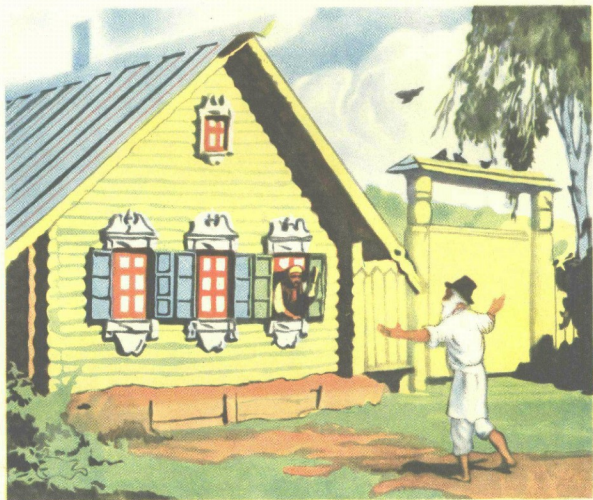

ھېرىپ - ئىچىپ بوۋاي ئاستا ئويگە كەپتۇ.
ئويدە بىر يېڭى تەڭنە پەيدا بوپتۇ.
بىراق موماي يەنە قاغاپ بەرمەي ئارام:
«مەي ئاخماقەي، مەي ئالچىغان دىتسىز ساراڭ،
شۇ تەڭنىمۇ سورىغىنىڭ ھېرىپ ئاران؟!
ھېرىپ چاپسان تازىم قىلىپ ئۇ بېلىققا،
تۇزۇكىنىنە ئوي سورىغىن ھېچ بولمىسا.»

كوك دېڭىزگە يەنە بوۋاي بارمىكەن،
دېڭىز سۈيى چايقىلىپ تۇرغان ئىكەن
قەچقىرىپتۇ ئۇ بېلىقنى بوۋاي يەنە ،
شۇئان بېلىق پەيدا بوپتۇ سۈيۈزدە.
«سورا بوۋاي نىمە كېرەك يەنە ساڭا؟»
بوۋاي دەپتۇ تازىم بىلەن قاراپ ئاڭا:
«رەھىم قىلغىن ئەي شاھ بېلىق ئوزەڭ ماڭا،
موماي ئاخماق بۇ بېشىغا سالدى غۇئا.
ئارام بەرمەي قويدى ماڭا قېرىغاندا ،
بىر ياخشىراق ئوي سورايدۇ كەلىم ساڭا.
قايغۇرمىغىن — دەپتۇ بېلىق بار—ئويۇڭگە،
يېڭى ئويمۇ بولۇپ قالار مومىيىڭغا».

بوۋاي ئاستا ئوز ئويىگە يېنىپ كەپتۇ،
 براق بۇندا كەپىدىن ھېچ ئىز قالماپتۇ .
 كەپە ئورنىدا پەيدا بوپتۇ مەيۋەت بىنا،
 نەقىشلىرى گوزەل ئىكەن خويىمىغىنا .
 دۇپ ياغاچلىق دەرۋازىسى زەپ ياراشقان،
 ئوينىڭ ئىچى جاھازىمۇ خېلى توشقان .
 ئوي ئالدىدا ئولتۇرغىدەك موماي قاراپ،
 كورۇش بىلەن بوۋاينى ئۇ، كەتتى قاغاپ:
 «مەي، جىن ئالغۇر، قېرى قاقۋاش، ئەقىلسىز سەن .
 بېرىپ مۇشۇ بىر ئوينىلا سوراپ كەپسەن .
 ئەمەلى زادى ئاددىي خوتۇن بولالمايمەن،
 ئېسىل زادە ئايمىلىقنى مەن خالايمەن.»

بوۋاي ئاستا ئوز ئويگە كېلىدىكەن،
 ھېچ بىلەلمەي ئەجەپلىنىپ قالىدىكەن؟
 مەيران بوپتۇ ھەيۋەت ئوينى كورۇپ بوۋاي،
 ئوز كوزىدە خوتۇنىنى ھېچ تونالماي،
 تۇرغىدەك ئۇ بەك ھەيۋەتلىك بىر ئايۋاندا،
 كىيگەنلىرى باشتىن-ئاياق توۋا - دۇردۇن،
 ياقۇت بىلەن باش كىيىمى بېزىلىپتۇ،
 بوينىدا مەرۋايىتلار نەچچە قۇردۇن.
 قوللىرىدا كوزنى چاقار ئالتۇن ئۇزۇك،
 پۇتلىرىدا غىچىرىلىغان كالۇتۇن ئوتۇك.
 باشنى ئېگىپ خىزمەتچىلەر تۇرۇدىكەن؟
 گەر خالسا موماي ئۇنى ئۇرۇدىكەن.
 «سالام! — دەپتۇ كېلىپ بوۋاي قىلىپ تازىم،
 تولدىمكىن ئەمدى كوڭلۇڭ خېنىم ئايم؟»
 دەرغەزەپتە موماي شۇن ئان ۋاقىراپتۇ،
 ھەم بوۋاينى ئات ئېغىلىغا ھايداپ ساپتۇ.

قاتارلىشىپ ئوتۇپ كېتىپ ھەپتە ئاي،
يەنە ھەددىدىن ئېشىپتۇ ئۇ ئاچكوز موماي.
بوۋايىنى ئۇ قىچقارغۇزۇپ ئەكەلۈرۈپ:
«ئېيتقىن — دەپتۇ — شاھ بېلىققا دەرو بېرىپ،
خالمايمەن ئايىملىقتا كوپ تۇرۇشنى،
كوڭلۇم تارتتى سەلتەنەتلىك شاھ بولۇشنى».
بوۋاي ھەيران قېلىپ بۇڭا مۇنداق دەپتۇ:
«نېمە بولۇڭ، ئايىنىڭمۇ قانداق گەپ بۇ؟
ژۇرۇش-تۇرۇش، سوز لەشنىمۇ ھېچ بىلمەيسەن،
پادىشالىق قىلىش شۇنداق ئوڭاي دەمسەن؟»
موماي شۇندا بوۋايىنى كاچانلاپتۇ،
پۇتۇن ئويىنى باشقا كىمىپ ۋالاقلاپتۇ:
«ھەي رودىپاي سەن ماڭا سوز ياندۇرامسەن،
مېنىڭدەك بىر خانزادىنى سەل چاغلانسەن؟
ھازىر ماڭغىن ياخشىلىقچە دېڭىزگە سەن.
ئۈنمىساڭ ماڭغۇزۇمەن كۈچۈم بىلەن».

ئائىلاج: خەير — دەپتۇ؛ بوۋايدا غەم،
كەلسە دېڭىز سۈيى ئاپتۇ قاپقارارەڭ.
قىچقىرىپتۇ شۇندىمۇ ئۇ، شاھ بېلىقنى
بېلىق چىقىپ دەپتۇ: «بوۋاي سوزلە قېنى.
يەنە قانداق ھاجىتىڭ بار سوراپ كورگىن»
دەپتۇ بوۋاي: «ئەي شاھ بېلىق رەھىم قىلغىن،
ياۋۇز موماي بۇ ھالىمنى قويمىلى ھېچ.
ئەمدى ئۇڭا كىچىك كەپتۇ خانزادىلىق،
ئەمدى ئۇنىڭ مۇدداسى پادىشالىق».
ئالتۇن بېلىق جاۋابىدا ماقۇل كورۇپ:
«قايفۇرمىغىن كورگىن بوۋاي ئويگە بېرىپ،
كورۇپ باقسۇن مومىڭمۇ شاھلىق قىلىپ».

مەيران قاپتۇ كېلىپ ئويگە شوپۇر بۇۋاي،
تۇرغىدە كىمىش كوز ئالدىدا بىر شام بۇۋاي،
ئولتۇرغىدەك بۇ سارايدا موماي مەيۋەت،
بولۇپ قاپتۇ مۇجەزىمۇ ئۇنىڭ بولەك.
ئاق سوڭەكلەر، بەگزاڭلار قىلىپ خىزمەت،
كەلتۈرۈلگەن ئالدىغا ھەرخىل نازۇ-نېمەت.
چورسىدە تۇرۇدىكەن كوپ ساقچىلار،
تۇتۇۋېلىپ قوللىرىغا ئاي پالتىلار،
بۇ ئەھۋالنى بۇۋاي كورۇپ قورقۇپ كېتىپ،
خوتۇنىغا تازىم قىپتۇ باشنى ئېگىپ.
«قونلۇق بولسۇن خان ئاغچام شاھلىغىڭىز!
ئەمدى تولۇق بولدىمىكەن خالىغىڭىز».

مېچ ئالماپتۇ نەزىرىگە موماي ئۇنى،
 ساقچىلارغا بۇيرۇپتۇ ئۇ: «قوغلا بۇنى!»
 بەگزادىلار ئورنىدىن سەكرەپ تۇرۇپ،
 بۇ دەرگاھتىن قوغلاپ ساپتۇ ئۇنى ئۇرۇپ.
 باسالماستىن جىسەكچىلەر غەزىۋىنى،
 تاسلا قايتۇ چىپىۋېتىشقا ئۇ بىچارىنى.
 زاڭلىق ئارىلاش دەپتۇ خەخلەر بۇ بوۋايغا:
 «شۇنداق قىلىش لازىم ئىدى ئەمدى ساڭا،
 لايىق ئىدى شۇنداق جازا، شۇنداق ساۋاق،
 ئۇزاتىدىڭ پۈتۈڭنى سەن يوتقانغا قاراپ».
 كۈنلەر قوغلاپ بىر-بىرىنى ئوتۇپتۇ ئاي،
 بەكمو ھەددىدىن ئېشىپتۇ ئۇ ئاچكوز موماي.
 ئاخىرىدا بوۋاينى ئۇ، ئىستىتىپتۇ،
 ساقچىلارمۇ ھايال قىلماي كەلتۈرۈپتۇ.
 بۇيرۇق قىپتۇ موماي يەنە ئۇنى كورۇپ:

«شاھ بېلىققا ئېيتقىن شۇنى مەن بېرىمەن»
ئەمدى مېنىڭ بۇ شاھلىقتىن تاۋىم ئايمى،
دېڭىزگىمۇ پادىشالىق قىلغۇم كەلى. ئوكبان-
دېڭىز بولسۇن مېنىڭ ھوقۇقىمدا،
ئالتۇن بېلىق بولسۇن مېنىڭ بۇيرۇقىمدا.
چاكار بولۇپ خىزمەت قىلسۇن ئوز ئالىمدا».

مەدەمۇ ئۇ—قانداق قىلسۇن بۇ بىچارە
كونمەسكە ئەمدى ئاپالمىدى ھېچنەر چارە.
ئامالى يوق، كوك دېڭىزگە بوپتۇ راۋان،
بارسا ئۇندا ئەۋج ئاپتۇ قارا بوران،
دولقۇنلىرى غەزەپ بىلەن گۆكرەپتۇ،
ئاللىقانداق چىقىراپ مەم ھوكمرەپتۇ.
قىچقىرىپتۇ بوۋاي يەنە شاھ بېلىقنى
بېلىق چىقىپ دەپتۇ: «بوۋاي سوزلە قېنى».

ئېيتقىن يەنە نىمە كېرەك ئەمدى سىلگا؟
 — رەھىم قىلغىن — دەپتۇ بوۋاي — يەنە ماڭا،
 بۇ مومايدا ئىنساپتىن ھېچ ئىز قالمدى،
 خالمايمەن شاھلىقنى — دەپ غوغا سالدى.
 ئۇ خالارمىش دېڭىزلەرگە بولۇشنى خان،
 بارچە دېڭىز بولسۇن — دەيدۇ — ماڭا ماكان،
 ئالتۇن بېلىق بولسۇن دەيدۇ بۇيرۇغۇمدا،
 چاكار بولسۇن، دەيدۇ سېنى، ھۇزۇرۇمدا».
 ئالتۇن بېلىق قايتۇرماستىن ھېچبىر جاۋاپ،
 قۇيرىغىدا بىرلا ئۇرۇپ سۇنى چايقاپ،
 راۋان بوپتۇ بىرلا سۇڭگۈپ سۇ تېڭىگە،
 قايتا يېنىپ ھېچ چىقماپتۇ ئۇ، سۇ يۈزىگە.
 تىنچاقتۇ ئاۋالقىدەك دېڭىز شۇئان،
 ھېچ بىلەلمەي بوۋاي قايتۇ بولۇپ ھەيران.
 ئۇزاق كۈتۈپ ئالالماپتۇ ھېچبىر جاۋاپ،
 ئاخىر بولماي قايتىپتۇ ئۇ، ئويگە قاراپ.
 بوۋاي ئاستا مېڭىپ يېنىپ ئارقىسىغا،
 كېلىپ قايتۇ بىر چاغدىكى كەپسىگە.
 ئولتۇرغىدەك موھاي غەمكىن بوسۇغىدا،
 تۇرغىدەك كىمىش سۇنۇق تەڭنە بىر يېقىدا.

